

A
**FEHÉR
RÓZSA**

AMY EWING

Dream
válogatás

Violet Lasting rabságban és elnyomásban él a Tó Hercegnőjének palotájában, míg fény nem derül viszonyára Ashsel, a királyi hölgyek kísérelőjével. A szerelmeseknek így menekülniük kell. Egy pillanatra sem érezhetik magukat biztonságban, hiszen nem tudhatják, ki barát, ki ellenség. Útjuk során azonban egyre világosabbá válik, hogy az Ékkő zsarnoksága egy felkelés felé sodorja a Magányos várost. Rá kell bízniuk magukat a Fekete Kulcsra, egy titkos társaságra, amelynek eltökélt célja a királyi családok uralmának megdöntése.

Ash, Violet és legjobb barátnője, Raven mindentől távol, egy erdei tanyán, a Fehér Rózsában találnak menedékre. Itt él Sil, aki régen maga is az Ékkő rabja volt. Ő veszi pártfogásába a fiatalokat, és nemcsak arra döbbsenti rá Violetet, hogy hatalmas erő birtokában van, hanem arról is meggyőzi, hogy az ő feladata lesz, hogy vezesse a lázadókat.

AMY EWING mesterfokú diplomáját gyerekkönyvírás szakon szerezte meg a The New Schoolban, ahol abban a szerencsében volt része, hogy a Young Adult műfajban alkotók nagyszerű közösségével találkozhatott, és ez a közösség segít megőriznie a józan esztét. A New York-beli Harlemben lakik, írással tölti a napjait, sajtót eszik, és néha a Vámpírnaplók mértéktelen nézésébe feledkezik.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.amyewingbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Erő, bátorság és kitartás. Ebben rejlik Violet bája. A sorozat második részében olyan tudás birtokába kerül, amellyel még neki sem lesz könnyű megbirkózni. Valóban élvezetes olvasmány.”

GOODREADS

„Gyors tempójú, izgalmas, lebilincselő, és feszültséggel teli könyv. Violet ugyan kijut az Ékkőből, de ez csak a kezdet...”

AMAZON

„Amy Ewing ismét sok meglepetést és váratlan fordulatot tartogat olvasóinak. Mindezt beágyazza egy merev társadalmi rendbe, melynek ellenpólusaként ott van a mágia felszabadító ereje.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A történet egy különleges, dekadens, matriarchális társadalomban játszódik. Az egész kifejezetten gondolatébresztő. A cselekménybonyolítás merész, a könyv gyorsan olvastatja magát.”

VOYA

„Amy Ewing bátran elegyít több műfajt is: tökéletesen összeolvasztja a szerelmes regények báját, a kalandregények lüktető izalmát és a dráma feszültségét.”

KIRKUS REVIEWS

A
FEHÉR
RÓZSA
AMY EWING

— részlet —

1. fejezet

AZ ARKÁNA NÉMA.

Az öltözőasztalomon szétszórt ékszerek között fekvő kis ezüst hangvillára meredek. Garnet szavai csengenek a fülemben.

Ki fogunk hozni onnan!

Kényszerítem magam, hogy gondolkodjak. Elfajtom a rettegésem, és igyekszem összeilleszteni a darabkákat. A Tó Palotájában lévő szobám csapdájában vergődöm. Hogyan lehet Garnetnél, a Tó Hercegnőjének egyszülött fiánál egy arkána? Luciennel szövetkezik, aki a választófejedelem feleségének udvarhölgye, valamint titkos barátom és megmentőm? De Lucien miért nem szólt róla?

Lucien azt sem árulta el, hogy a helyettesek belehalnak a gyermekszülésbe. Annyit mond csak el, amit jónak lát.

Torkon ragad a félelem, amikor elképzelem, hol lehet most Ash: a várbörtön mélyén béklyóba verve, véresen. Ash, a királyi lányok kísérője, aki az életét kockáztatta az irántam érzett szerelmével. Ash, aki rajtam kívül az egyetlen a palotában, aki megérti, milyen érzés, ha tárgyként bánnak az emberrel.

Megrázom a fejemet. Mennyi időt töltöttem az arkánát bámulva – tíz vagy húsz percet?

Valaminek történnie kell. Miután a Hercegnő rajtakapott minket Ash szobájában, Asht összeverték és a várbörtönbe hajították, és senkit sem küldtek, hogy megmentsek. Ha ott marad, meghal.

Ismét hatalmába kerít a félelem, és epeként kúszik fel a torkomon. Szorosan lehunyom a szemem, és csak a katonákat látom magam előtt, ahogy felszakítják a szobája ajtaját, és berontanak. Felrántják az ágyról. A vére a takaróra fröccsent, amikor az egyik katona pisztolya markolatával újra meg újra az arcába vágott, a Hercegnő meg csak állt és nézte.

És Carnelian! A Hercegnő gonosz, borzalmas unokahúga. Természetesen ő is ott volt. Ő árult el minket.

Az ajkamba harapok, és összerázkódom a fájdalomtól. A tükörbe pillantok: a hajam kócos, a szemem kivörösödött és duzzadt, az alsó ajkam a szájugban felhasadt, az arccsontomon a zúzódás már lilás árnyalatban játszik. Óvatosan megtapogatom a fájó pontot, és eszembe jut, milyen volt, amikor a Hercegnő pofonvágott.

Ismét megrázom a fejem. Mennyi minden történt az aukció óta! Titkolódzás, szövetségek, halál. Úgy volt, hogy kihor-

dom majd a Hercegnő gyermekét. Még most is látom dühös tekintetét, amikor meglátott abban a szobában Ashsel egy ágyban. Kurvának nevezett, miután a katonái elvonszolták Asht. Leperegnek rólam a sértései. Csakis az érdekel, mi lesz most.

Lucien odaadta a szérumot, amit ma este kellene meginnom. Ettől tetszhalálba zuhannék, és kivihetne az Ékkőből valami biztonságos helyre, ahol a testemet nem használnák fel királyi célokra. De nem ittam meg. Elajándékoztam. Ravennek.

A szomszéd palotában, a Kő kastélyában él a legjobb barátnőm, Raven. Őt az úrnője még sötétebb dolgokra használja. Nem csupán a Kő Grófnőjének gyermekével várandós, de számomra elképzelhetetlen kínzásoknak van kitéve. Már csak árnyéka annak a lánynak, akit egykor ismertem.

Nem hagyhattam ott. Nem engedhettem, hogy így haljon meg.

Nekiadtam hát a szérumot.

Lucien feldúlt lesz, amikor rájön, de nem volt más választásom. Meg kell értenie.

Reszkető kézzel emelem fel az arkánát, és leereszkedem az ágyam szélére.

– Garnet? – suttogom bele. – Lucien?

Senki sem válaszol.

– Garnet? – kérdezem ismét. – Ha hallasz, akkor kérlek, szólalj meg!

Semmi válasz.

Hogy menthetnének meg, amikor katonák őrzik az ajtómat? Hogy szabadíthatnák ki Asht?

Lüktet a fejem, még gondolkoznom is fáj. Összegömbölyödöm az ágyamon, erősen szorítom a markomban az ezüst

hangvillát, és pusztá akaraterővel igyekszem rávenni, hogy megrezzenjen, és valaki végre beszéljen velem.

– Kérlek – suttogom. – Ne hagyjátok meghalni!

Nekem legalább van valamim, amit a Hercegnő akar. A testem elég, hogy életben tartson. De Ash nem rendelkezik semmivel.

Vajon milyen lehet meghalni? A vad leány jut eszembe, a helyettes, aki elszökött a királyi családotól, és elrejtőzött. Az, akinek kivégzését Déli Kapu, az átmeneti intézményem falai előtt néztem végig. Emlékszem furcsán békés arckifejezésére, amikor közeledett a vég. A bátorságára. Ilyen erős leszek én is, ha majd lenyomják a tőkére a fejemet? *Mondjátok meg Cobaltnak, hogy szeretem!* Ezt legalább értem. Ash neve lenne az egyik utolsó szavam. Vajon Cobalt kije volt? Bizonyosan nagyon szerette.

Zajt hallok, és olyan gyorsan ugrom fel, hogy meglódul velem a szoba. Csak egy dolog jár a fejemben: most azonnal el kell rejtenem az arkánát. Ez az egyetlen kapcsolat azokkal, akik segítenek rajtam. Nincs zseb a hálóingemen, és nem merem megkockáztatni, hogy a szobában rejtsem el, hátha a Hercegnő átvisz máshova.

Aztán eszembe jut a választófejedelem bálja, ahol Lucien először odaadta. Garnet összekócolt, és Lucien a segítségemre sietett, majd a hangvillát sűrű, sötét fürtjeim közé rejtette.

Garnet azóta működik együtt Luciennel? Szándékosan borzolta össze a hajamat?

De most nincs idő ezen morfondírozni. Az öltözőasztalomhoz rohanok, kihúzom a fiókot, ahol Annabelle, az udvarhölgyem és a Hercegnő palotájában a legbizalmasabb barátnőm a hajszalagjaimat és hajtűimet tartja. Hátrafésülöm

a hajamat, vaskos, rendetlen kontyba csavarom a tarkómon, és a hajtűkkel rögzítem benne az arkánát.

Éppen visszazöttyenek az ágyra, amikor nyílik az ajtó.

– Állj fel! – parancsol rám a Hercegnő. Két katona veszi közre. Pontosan úgy néz ki, mint amikor utoljára egy órája, Ash szobájában láttam. Ugyanazt az aranylamé köntöst viseli, fényes, fekete haja kibontva hullik a vállára. Nem értem, miért lep ez meg.

Az arckifejezése fagyos és közönyös, amikor odajön hozzám. Eszembe jut, amikor először találkoztunk. Most is arra számítok, hogy éles, bíráló tekintetét rám vetve jár körbe, aztán ismét pofon vág.

Ő azonban harminc centire tőlem megáll, és hideg arca piros lesz a haragtól.

– Mennyi ideje?

– Micsoda?

A Hercegnő összehúzza a szemét. – Ne játszd meg az ostobát, Violet! Mióta hálsz a kísérelővel?

Kellemetlenül érint, hogy kimondja a nevemet. – Nem aludtam vele. – És ez részben igaz is, hiszen abban a pillanatban, amikor felfedeztek minket, nem aludtunk együtt.

– Ne hazudj nekem!

– Nem hazudok.

A Hercegnő orrlyuka kitágul mérgében. – Így is jó. – A katonához fordul. – Kötözzétek meg, és hozzátok be a másikat!

A katonák rám vetik magukat, mielőtt még megmoccanhatnék, hátrarántják a karomat, és egy durva kötéllel összekötik a csuklómat. Kiabálok, viaskodom, de nagyon szorosan kötözték össze. A kötél feldörzsöli a bőrömet, a baldachinos

ágy fényezett oszlopa a hátamba nyomódik, amikor kikötnek hozzá. Ekkor egy kis karcsú alakot kísérek be a szobába.

Annabelle szeméből süt a félelem. Neki is hátrakötötték a kezét, akárcsak nekem. Nem tudja használni az írótableját, Annabelle ugyanis némán született, és csak írásban tud kommunikálni másokkal. Rézvörös haja, amit kontyban szokott hordani, kibomlott, az arcbőre olyan sápadt, hogy tisztán ki-vehetőek a szeplői. Kiszárad a szám.

– Hagyjatok magunkra! – parancsolja a Hercegnő, és a katonák becsukják maguk mögött az ajtót.

– Ne... nem tud semmit – tiltakozom elhalóan.

– Nehezen hiszem – mondja a Hercegnő.

– Pedig nem tud! – kiáltom hangosabb, és próbálok a kötéltől szabadulni, mert nem hagyhatom, hogy Annabelle-nek baja essen. – Apám sírjára esküszöm, hogy semmit sem tud!

A Hercegnő az arcomat fürkészi, és kegyetlen mosoly játszik az ajkán. – Nem – jelenti ki. – Nem hiszek neked. – Gyomorforgató, ahogy a keze Annabelle arcán csattan.

– Kérem! – sikoltom, amikor Annabelle hátratántorodik, és kis híján elveszti az egyensúlyát. – Ne bántsa!

– Eszemben sincs bántani, Violet. Ez mind a te hibád. A fájdalma azonnal megszűnik, amint elmondod az igazat.

Felsebesedett a csuklóm, a kötél a bőrömbe vág, miközben küszködök. A Hercegnő arca hirtelen tőlem centikre bukkan fel, vasmarokkal megragadja az arcomat, a körme az arccson-tomon lévő horzsolásba mélyed. – Mióta fekszel le vele?

Válaszolni próbálok, de képtelen vagyok szóra nyitni a számot. A Hercegnő elereszt.

– Mióta? – teszi fel ismét a kérdést.

– Egyszer fordult elő – válaszolom. – Egyetlen egyszer.

– Mikor?

– Előző éjszaka – lihegem. – Mielőtt az orvos másodszor...

A Hercegnő dühösen rám mered. Forr benne a harag. – Szándékosan tetted tönkre a terhességeket?

Érzem, hogy kifejezéstelen az arcom. – Én... nem, de-hogy. Hogyan tehettem volna?

– Ó, fogalmam sincs, Violet, de te nyilvánvalóan igen találékony lány vagy. Biztosan megtalálnád a módját.

– Nem én – válaszolom.

A Hercegnő ökle ismét Annabelle arcába csap.

– Kérem! – esdeklek. – Az igazat mondom!

Annabelle felrántja az egyik vállát, mintha dagadt arcát takarná el. Találkozik a tekintetünk, de csak félelmet látok a szemében. És zavarodottságot. Összevonja a szemöldökét, és tudom, hogy valamit kérdezni akar tőlem, de képtelen vagyok rájönni, mit.

– A következő a dilemmám, Violet – járkál előttem fel s alá a Hercegnő. – Nagyon értékes vagyontárgy vagy. Bármennyire szeretnék is megölni azért, amit tettél, téves üzleti fogás lenne. Ahhoz kétség sem fér, hogy mostantól máshogy élsz majd ebben a palotában. Nem lesznek bálók, se cselló, se... bármi más. Ha kell, odakötlek az itt tartózkodásod hátralévő idejére a kórházi ágyhoz. Már sürgős petíciót küldtem a választófejedelemnek, hogy engedélyezze a kísérő kivégzését, ő tehát egy-két órán belül halott lesz. Büntetésnek számom. De elég lesz-e, kérdezem magamtól?

Igyekszem elfojtani a kikívánkozó nyöszörgést, de a Hercegnő meghallja, és elmosolyodik.

– Milyen kár egyébként. Hiszen olyan jóképű! És mint hallom, ügyes szerető is. A Patak Hölgye áradozott róla

Garnet eljegyzésén! Kár, hogy nem próbálhattam ki a képességeit.

Hideg, síkos érzés vonaglik bennem. A Hercegnő egyre szélesebben mosolyog. – Áruld el, kérlek, mit hittél, mi lesz veled? Hogy ti ketten elmentek, és boldogan éltek, míg meg nem haltok? Tudod, hány nővel feküdt le? Undorító! Jobb ízlésűnek tartottalak. Ha szerelemre vágytál ebben a palotában, miért nem habarodtál bele Garnetbe? Felháborítóan rossz a modora, de elég jóvágású. És kitűnő a vérvonala.

Most már lehetetlen visszafojtanom egy reszelős, keserű kacajt. – A vérvonala? Őszintén azt képzeled, hogy a királyi családokon kívül ebben a városban bárkinek is számít ez? Helyettesekre sem lenne szükségük, ha nem lenne olyan fontos maguknak az ostoba vérvonal!

A Hercegnő türelmesen megvárja, hogy befejezzem. – Gondoltam, óvatosabban választod meg a szavaidat. – Ezúttal akkorát csattan a keze Annabelle arcán, hogy a jobb szeme alatt felreped a bőr. Annabelle arcán patakszanak a könnyek.

– Meg kell értened, hogy az enyém vagy! – mondja a Hercegnő. – Az orvos addig nem hagyja abba, amíg a méhedben nem növekszik a magzatom. És többé nem leszek tekintettel a fájdalmadra, vagy a rosszullétedre vagy a kedélyállapotodra. Bútordarab leszel. Világos?

– Bármit megteszek, amit akar – ígérem. – Csak kérem, ne üsse meg többet!

A Hercegnő mozdulatlaná dermed. Ellágyul az arca, és felsóhajt. – Rendben van – mondja.

Odamegy, ahol Annabelle összegörnyedve áll. Egyetlen villámgyors mozdulattal a hajánál fogva álló helyzetbe rántja Annabelle-t, és egyenesen tartja a fejét.

– Tudod, Violet – mondja a Hercegnő. – Kedveltelek. Őszintén mondom. – Valódi szomorúságot látok a szemében, ahogy fogva tartja a pillantásomat. – Miért kellett ezt tenned velem?

Nem látom a kést a kezében, csak egy ezüstös villanást, ahogy átsuhan Annabelle torkán. Annabelle szeme elkerekedik, de inkább meglepetten, mint fájdalmasan, miközben a vörös seb szétnyílik a nyakán.

– NEM! – sikoltom. Annabelle rám néz, az arca olyan édes és törékeny, és most már tisztán látom a kérdést is, nem lenne szüksége palatáblára, hogy leírja.

Miért?

Vér csorog le a mellére, élénkvörösre festi a hálóingét. Aztán a földre rogy.

Vad torokhang tölti be a szobát, és egy másodpercbe telik, hogy rájövök: én sikoltozom. Összevissza rángatom magam, hogy szabaduljak a köteléktől, már a hátamba és a csuklómba álló fájdalom sem érdekel, alig érzem, mert arra gondolok, ha oda tudok jutni Annabelle-hez, még helyre tudom ezt hozni. Ha a karomba veszem, visszahozom az életbe. Valahogy csak életre tudom kelteni, mert lehetetlen, hogy meghalt, hogy...

Annabelle szeme tágra nyílt, üres tekintetét rám szegezi, ahogy vér ömlik a sebből, és a szőnyegbe beleivódva a vérpaták felém tart.

– Meg kellett büntetni azért, amit tettél – közli a Hercegnő, és a köntöse ujjába törli a késen maradt vért. – És őt is.

Míntha semmi sem történt volna, fesztelenül átlép Annabelle testén, és kinyitja az ajtót. Megpillantom a szalonnomat és a két katonát, akik őriznek, mielőtt becsukódik az ajtó, és egyedül maradok annak a lánynak a holttestével, aki az első barátom volt ebben a palotában.

2. fejezet

TÉRDRE HULLOK.

A vállam fájdalmasan megrándul, amint a kötél lehetetlen szögben felrántja a karomat, de nem érdekel. A lábam most nem tart meg.

Annabelle testéből kifolyt minden vér. Nézem gyönyörű, barátságos, bizakodó arcát, és csak azt a lányt látom magam előtt, aki az első éjszakán mellettem maradt, pedig nem lett volna szabad; a lányt, aki egy halom szétszaggatott ruhán a karjába vont Dahlia temetése után; aki majdnem legyőzött halmában*, és esténként kifésülte a hajamat, és elsőként tudta meg a nevemet.

* Két- vagy négyszemélyes absztrakt stratégiai táblás játék.

Szerettem. És most megöltem.

– Sajnálom – suttogom, és megindulnak a könnyeim, amiket eddig visszafojtottam. – Úgy sajnálom, Annabelle!

A halála bizonyossága elnyel, mint a bánat tátongó, végtelen ürege. A sírásból zokogás lesz, ami a mellkasomat szagatja, és addig sírok, míg meg nem fájdul a torkom, és nem kezd a tüdőm szűrni, amíg már nincs bennem más, csak egy üresség ott, ahol régen Annabelle volt.

TELİK AZ IDŐ.

Valamikor ráeszmélek a vállamban égő, tompa fájdalomra, ami elvonja a gyászról a figyelmem. De nincs erőm megmozdulni.

Mintha hallanék valamit az ajtó előtt: apró pukkanást, majd két puffanást. Talán a Hercegnő jön vissza. Vajon kit öl meg legközelebb előttem?

Nyílik az ajtó, és egy katona lép be. Egyedül van, amit rögtön furcsállok. Becsukja az ajtót. Egy pillanatig elszörnyedve nézi a barátnőmet, aztán hozzám siet.

– Jól vagy? – kérdezi. Még sosem hallottam a Hercegnő katonáit beszélni, de ennek a katonának a beszéde nagyon ismerős. Meg sem fordul a fejemben, hogy válaszoljak.

Kihúz valamit az övéből, és a következő másodpercben szabad a kezem. A padlóra hullok, nem érdekel, hogy összeesem. De a katona elkap.

– Megsérültél, Violet? – suttogja.

Honnan tudja a nevemet? Kicsit megráz, ettől kiélesednek a vonásai.

– Garnet? – próbálok beszélni, de rettenetesen kiszáradt a torkom.

– Gyere! – sürget. – Ki kell jutnunk innen. Nincs sok időnk.

Durván felránt. Pár lépést botorkálok, aztán térdre hullok Annabelle teste előtt. A vére még nedves a szőnyegen; érzem, ahogy átítatja a hálóingemet. A füle mögé simítok egy hajtincset.

– Úgy sajnálom – suttogom. Gyöngéden lezárom a szemét.

– Mennünk kell, Violet! – nógat Garnet.

Megcsókolom a füle feletti pontot. Gyöngyvirágillata van.

– Isten veled, Annabelle – suttogom. Aztán rákényszerítem magam, hogy felálljak. Garnetnek igaza van: mennünk kell. Ash életben van. Őt még megmenthetem.

Garnet kinyitja az ajtót, és a padlón megpillantom a két katonát. Átfut a fejemen, vajon meghaltak-e vagy csak elájultak, de aztán rájövök, hogy nem érdekel.

Átsietünk a társalgón, és elhagyjuk a lakosztályomat. A virágok terme elhagyatott, de Garnet jobbra fordul, a palota végében lévő kevésbé használt lépcsők felé.

– Lucien küldött? – súgom oda.

– Lucien még semmit sem tud – válaszolja. – Nem tudtam felvenni vele a kapcsolatot.

– Hova megyünk? – faggatom.

– Ne kérdezz annyit! – sziszegi vissza. A lépcsőhöz érünk, lesietünk rajta. A padlódeszkák megreccsennek a talpam alatt.

A földszint kísértetiesen néma. A bálterem ajtóit tárva nyitva, a parkettán hosszú, ferdén behulló holdsugarak nyújtózkodnak felénk. Emlékszem, amikor először óvakodtam át ezeken a termeken éjszaka, hogy meglátogassam Asht a szobájában.

– Hol a börtön? – suttogom. Garnet fütyül rám. Megragadom a karját. – Garnet, hol a várbörtön? El kell vinnünk Asht.

– Befognád végre a szádat? – förmed rám. – Téged kell kijuttatnunk innen.

Ismerős illat csapja meg az orromat, és gondolkodás nélkül benyitok a Herceg dohányzószobájába. Garnetet is behúrom.

– Mit művelsz? – szűri a szavakat összeszorított fogai között.

– Nem hagyjuk itt – közlöm eltökélten.

– Nem része a megegyezésnek.

– Ha itt hagyjuk, meghal.

– És?

– Most néztem végig, ahogy Annabelle-t meggyilkolják, és elvérzik. – A mellkasomat mintha abroncs szorítaná össze. – A legkedvesebb, legédesebb ember volt, akit ismertem, és miattam halt meg. És ha ő lenne a várbörtönben? Otthagynád, hogy kivégezzék? Láttalak benneteket együtt. Kedves voltál hozzá. Ő is kedvelt. Hát semmit sem számít neked az élete?

Garnet kényelmetlenül feszeng. – Nézd, ez nem volt benne a tervben, érted? – kérdezi. – Nem azért vagyok itt, hogy egy boldogtalan szerelmespárt egyesítsek.

– Nem is ez a lényeg. Itt emberéletről van szó. És te miért vagy itt?

– Tartozom Luciennek. Megígértem, hogy segítek rajtad.

– Akkor hát segíts!

– Nem értem – rázza a fejét. – Hisz csak egy kísérő. Több százan vannak.

– És Annabelle *csak* egy szolgáló volt. Én meg *csak* egy helyettes – csattanok fel. – Úgy beszélsz, mint az anyád!

Garnet megdermed.

– Nézz ide! – markolom össze a véres hálóingemet. – Ez Annabelle vére. Anyád követte el. Mikor lesz vége? Hány ártatlan embernek kell még meghalnia miatta?

Elgondolkodik. – Rendben van – egyezik bele. – Segítek neked. De ne várd, hogy vállalom a felelősséget, ha rajtakapnak minket.

– Miért is várnám el – mormolom. Kiosonunk a szobából, és visszaindulunk a folyosón. Elhaladunk a könyvtár előtt. Balra egy széles ajtó van, rajta nagy, erős kilincs.

– Fogd ezt – nyújt át valamit, ami nagy fekete márványdarabnak látszik. Akkora, mint egy tojás. A felszíne természetellenesen sima.

– Mi ez? – kérdezem.

– Kiüti a katonákat. Ne kérdezd, hogyan. Lucien készítette. Így hoztalak ki úgy, hogy a katonák nem láttak.

Garnet elővesz egy kulcscsomót, és egy nagy vaskulcsot a zárba illeszt. Az ajtó tompa nyikorgással kinyílik. Felém fordul, és visszaveszi a márványt.

– Azt mondanám, hogy hölgyek előre, de ebben a helyzetben eltekinthetünk az udvariassági formuláktól.

A folyosó arra a titkos átjáróra emlékeztet, ami Ash szobájába vezetett: a falak és a padló kőből van, és hideg meztelen talpam alatt, az utat halványan világítják meg a fénygömbök. Hosszú lépcsősor vezet lefelé, és a kellenél lassabban megyek le, mert arra fülelek, hallok-e mást, mint Garnet csizmájának dobogását és az én halk lépteimet. Mire leérünk, már reszketek a hűvös, áporodott levegőben. Még egy ajtó, felül vasba vágott nyílásokkal. Nyitva van.

Garnet a homlokát ráncolja.

– Mi az? – suttogom.

De amikor kitárom, elfeledkezem a lopakodásról és a titkolódzásról.

– Ó! – kiáltok fel.

Ash összegörnyedve fekszik előttem egy cella padlóján. Odafutok, térdre rogyok, és megragadom a hideg vasrácsot.

– Ash – szólongatom. Az hajában alvadt vér, az arcán ütésnyomok, a homlokán mély vágás. Csak a pamut pizsamanadrág van rajta, a felsőteste és a lába meztelen. Biztos fázik. Vagy fázna, ha nem lenne eszméletlen.

– Ash – mondom hangosabban. – Térj magadhoz, Ash!
– Benyúlok a rácsok között, de túl messze van, nem érem el.
– Hol vannak a kulcsok, Garnet?

Megjelenik mellettem. – Nem tudom. A cellák kulcsai nincsenek ezen a karikán.

A kétségbeesés iszonyatos hullámban tör rám, és elnyeléssel fenyeget, de összeszorítom a fogam, és elnyomom magamban. Nincs időm, hogy elveszítsem a reményt. – Valamit biztosan tehetünk. Itt kell, hogy legyenek. Ash! – rángatom a rácsot, de mindhiába. – Kérlek, térj magadhoz!

– Kerestek valamit?

Kővé dermedek, amikor Carnelian bukkan elő a faajtó mögötti árnyékból. Kis aranyszínű kulcsot tart a kezében.

– Mit tettél, Carnelian? – szegezi neki a kérdést Garnet. Tágra mereszi a szemét, de nem Carnelianre néz. Követem az irányt, és meglátom az ajtó mögött egymásra fektetett két katona testét, akik egy üres cella mellett hevernek.

Carnelian feltartja a kezét, és megmutatja az injekciós tűt. – Különös, mi mindent meg tudunk tenni, ha senki sem törődik velünk. Hány helyre eljutunk. Hány embert

tudunk manipulálni! Az orvos, amikor egyszer úgy tettem, érdekel az orvostudomány, megmutatott pár dolgot. – Kajánul nézegeti a tűt. – Nem haltak meg, csak lebénultak. És nincsenek eszméletüknél. Engem is alábecsültek. Láttam a tekintetükben. Szegény kis Carnelian! Szegény, csúnya, ostoba Carnelian.

– Anya megöl ezért – jegyzi meg Garnet.

– Téged is – vág vissza Carnelian. – Mit keresel itt *vele*?

– Nyisd ki a cellát! – parancsolom.

Dühösen villan rám a tekintete. – Nem lehettél volna vele! Úgy volt, hogy az enyém! Miért vetted el tőlem?

– Semmit sem vettem el tőled – válaszolom. – Nem egy kiskutya vagy egy ékszer. Emberi lény.

– Tudom, kicsoda – mondja. – Jobban ismerem, mint te.

– Erősen kétlem.

– Olyasmiket mesélt el, amiket azelőtt senkinek sem vallott be! Ő maga mondta. És én... én... – Piros foltok jelennek meg az arcán. – Rábíztam a titkaimat. Úgy volt, hogy örökre velem marad.

– Nem maradt volna, Carnelian. Amint eljegyeztek volna, elkerült volna innen.

– Tervet kovácsoltam – erősködik. – Megtaláltam volna a módját, hogy együtt maradjunk.

– Mindez nem számít, mert ha nem nyitod ki az ajtót, akkor ki fogják végezni. – A pillantásom a kezében tartott kulcsra siklik. – Ezt akarod?

– Nem akarom, hogy veled legyen.

– Inkább halottnak szeretnék látni?

Az Ash cellájából hallatszó halk nyögés nyomán síri csend támad.

– Ash – sikoltok fel, és felé fordulva a rácshoz szorítom az arcom. Ash szempillája megrebben. Egyszer, kétszer, aztán kinyílik a szeme, és mosoly terül szét összevert arcán.

– Violet? – kérdezi reszelős hangon. – Hol vagyunk? – Hátrahajtja a fejét, és körülnéz. – Á, már értem.

– Nincs semmi baj. Azért jöttem, hogy megmentselek. – Nem hangzik olyan magabiztosan, mint amilyennek számnom.

– Remek – leheli. A tekintete egy pillanatra elködösül, aztán megint rám pillant. – Mi történt az arcoddal?

– Jól vagyok. – Ash óvatosan feltápáskodik a földről. Összerándul az arca, és a kezét a fájdalom helyére szorítja.

– Hogy kerülök át a rács túloldalára? – kérdezi, amikor a cellája ajtajához mászik.

Hátrapillantok, és Ash mintha most venné észre először, hogy társaságunk van. A szemöldökét ráncolva néz végig előbb Garneten, aztán Carnelianen, aki leengedte az injekciós tűt.

– Carneliannél van a kulcs – világosítom fel, majd ösztöneim követelése ellenére is felállok, és odébb hátrálok. Nem tudom rávenni Carneliant, hogy kinyissa az ajtót. De Ash talán igen.

Carnelian lassan odasétál, a tekintetét le sem veszi Ash arcáról. Amikor a cellához ér, ugyanott ereszkedik térdre, ahol én voltam pár másodperce.

– Nagyon sajnálom – suttogja, és a kezével átfogja Ash rácsot szorongató kezét. – Azt hittem, ha eltávolítom, együtt lehetünk.

Ash nagy nehezen megint elmosolyodik. – Tudom.

– Azt hittem... volt egy tervem...

– Tudom – ismétli Ash. – De nem vált volna be.

Carnelian bólint. – Mert mindegy, mi történik, nem maradhatok velem.

– Nem – mondja lágyan Ash.

– Kérdezhetek valamit? – A kulcs a zárnál lebeg.

– Természetesen.

– Volt köztünk bármi, ami... valóságos volt?

Ash olyan közel hajol hozzá, hogy legszívesebben felordítanék. Sűg valamit, amit nem értek, és Carnelian arca felragyog. Egy pillanat múlva elhúzódik, elfordítja a zárnál a kulcsot, és kinyitja az ajtót. Egy szemvillanás alatt Ash mellett termék, és felsegítem. Carnelian dühösen néz.

– Az ő kedvéért nem szólok – mondja. – Nem a tiédért.

Nem tudok visszavágni, mert Garnet közbelép.

– Nos, az egész bizarrul szórakoztató volt, de most már ideje indulni.

– Jól vagy? – sűgom oda Ashnek. Vékony selyemhálóingemen át érzem, hogy hideg a mellkasa, de a karja erős, amikor átölel.

– Menjünk innen! – sűgja vissza.

– Fel a fejjel, kuzin! – jegyzi meg Garnet. Carnelian félig dühös, félig elkeseredett tekintettel Asht nézi. – Képzeld el anya arcát, amikor rájön, hogy mindketten elmentek!

Carnelian szája megvonaglik.

Garnet bólint. – Kösz a segítséget – int a kezével, és felénk fordul. – És most gyerünk!

3. fejezet

OLYAN GYORSAN ÉS CSENDESEN SZALADUNK FEL A LÉPCSŐN ÉS hagyjuk el a börtönt, ahogy csak tudjuk.

A folyosók kihaltak. Ash a bal oldalát szorítja a karjával, szabad kezével a kezembe kapaszkodik.

– Nem esett bajod? – kérdezi a fejével a hálóingemre intve. Annabelle vére már majdnem megalvadt. A térdemre és a sípcsontomra száradt. Elszorul a torkom.

– Nem az enyém – suttogom.

– Hát kié...? – kerekedik el a szeme.

Erősen megrázom a fejem. Most még nem tudok róla beszélni.

Elszaladunk az ebédlő előtt, és kijutunk az üvegezett folyosóra, ami a keleti szárnyhoz vezet, ahol Ash is lakott.

Olyan, mintha az éjszaka történései visszafelé peregének. De most már Ash velem van. Megszorítom a kezét, hogy emlékeztessen magam erre.

– Ő hogy keveredett bele ebbe? – súgja a fülembbe, miközben Garnetet figyeli.

Vállat vonok.

– Úgy próbál meg kettőtöket kijuttatni innen, hogy közben ne patkoljon el – válaszol helyettem Garnet. – Pofa be, és maradjatok a nyomomban!

– Hova megyünk? – kérdezem.

– Járműre van szükségünk – magyarázza Garnet.

– Helyes. És mi a terv?

Garnet egy pillanatra megtorpan. – No, de komolyan, Violet, szerinted kézikönyvből dolgozom? Menetközben találok ki a következő lépést. De ha jobb ötleted van...

– Nem, nem – tiltakozom rögtön. – Legyen, ahogy gondolod...

– Tudja a nevedet – mormolja Ash, mialatt a folyosón sietünk.

– Lucien – súgom oda. Ash motyog valamit, amit nem értek.

Elhaladunk Ash korábbi lakosztálya előtt, balra fordulunk, aztán jobbra, megint balra, és már jóval beljebb járunk a keleti szárnyban, mint ameddig azelőtt jutottam.

– Hogyhogy ilyen jól ismered a személyzeti szárnyat? – kérdezi Ash.

Garnet felvonja a szemöldökét, és gúnyosan sandít rám. – Megfordulok erre-arra.

Összeborzadok. A gyanútlan konyhalányokra gondolok, akiket Garnet titokban meglesett. De Ash nem jön zavarba:

– Szó sincs róla – mondja.

Mire Garnet felhorkan. – Honnan tudnád?

– Tudnék róla. És tudok is.

Garnet gúnyosan elvigyorodik, amikor egy folyosó végén az ajtóhoz érünk. Kigombolja a katonakabátját, és oda-hajítja nekem. – Erre szükséged lesz – mondja. Belebújok. A kabátujj eltakarja a kézfejemet, és megmagyarázhatatlan módon anyám fürdőköntöse jut eszembe; milyen nagy volt rám, amikor még a Lápon viseltem a házunkban, és amikor a legijesztőbb dolog, amit csak el tudtam képzelni az volt, hogy el kell hagynom az otthonom, és a Déli Kapu átmeneti intézménybe kell költöznöm.

Garnet kinyitja az ajtót, és dermesztő levegő csap meg. Még ki sem léptünk, már vacogok. Felajánlom Ashnek a kabátot, mivel rajta még ing sincs, de inkább beleburkol. A deres fű ropog meztelen talpam alatt, a lábujjaim másodpercek alatt úgy átfagynak, hogy érzéketlenné válnak. Felhőssé vált az éjszaka, se a hold, se a csillagok nem világítják meg az utunkat, de Garnet tudja az utat. A sötétből kirajzolódik egy fekete folt, valami alacsony, kockaszerű épület. Amikor odaérünk, hallom, hogy Garnet a kulcskarikával bajlódik.

Kattan a zár, és az iszonyatos hidegből egy hűvös, csöndes helyre kerülünk.

Becsukódik mögöttem az ajtó, és fény gyullad. A barlangszerű teremben egymás mellett sorakoznak a fényes gépko-csik. Megpillantom a fehéret, amiben a Hercegnővel Dahlia temetésére hajtottunk a választófejedlem palotájába, és a feketét, amivel a bálokra jártam, de van egy élénkpiros, egy ezüst és egy halványkék és citromsárga is.

Garnet egyenesen a piroshoz megy, és kinyitja a csomag-tartót.

– Másszatok be! – parancsolja.

Sosem hittem, hogy nemcsak hajlandó leszek, de alig várom, hogy bemászassak egy kocsi csomagtartójába.

– Mit gondolsz, nem fogják észrevenni, hogy hiányzik egy kocsi? – motyogja Ash, amikor bemászik mellém. Arrébb csúszom, hogy helyet csináljak neki.

Garnet elvigyorodik. – Ez az enyém. Nem először megyek el vele éjnek idején egy kis sétakocsikázásra.

Aztán ránk csapja a csomagtartót.

Úgy tör rám a pánik, hogy nem kapok levegőt. A sötét-ség túlságosan közeli, túlságosan bezár. A tenyeremet a fedélhez csapom, amíg Ash hideg keze meg nem találja az arcomat.

– Minden rendben, Violet. Lélegezz!

Kitágul a tüdőm, és a történetek súlya maga alá gyűr. Könnyek árja ömlik belőlem, miközben Ash mellkasához szorítom az arcomat. Tompán hallom, ahogy a garázsajtó nyílik és csukódik, aztán Ashhez csapódom, amikor Garnet hátramenetben legurul a felhajtón. Szédülök, amikor a kocsi körbeforog, aztán a hátam a csomagtartó másik feléhez csapódik, és Ash nekem vágódva odaprésel.

– Szerintem élvezi – jegyzi meg Ash.

Mint előbb a könnyek árja, most a hisztérikus nevetés tör ki belőlem, a gyomrom olyan hirtelen rándul össze, hogy fáj, és Ash is velem nevet, csakhogy a nevetése köhögésrohamba torkollik.

– Jól vagy? – kérdezem, és összevissza csókolom.

– Jól... aú! – jajdul fel, amikor az ajkam felhorzsolta arcához ér. – Pontosan mi történt? Az utolsó kép, amire emlékszem, hogy a Hercegnő bejön a szobámba.

Elmesélem az arkanát, amiből Garnet hangja szólt, és hogy a Hercegnő összekötözött, és Annabelle...

– Ott hagytam – sóhajtok fel. – Egyedül.

– Muszáj volt, Violet – mormolja Ash. – Nem tehetted mást.

Csend ereszkedik ránk. A palotából való menekülésünk közben el tudtam fojtani a büntudatomat, a fájdalmamat és a bánatomat, de e három érzés most újult erővel tör fel belőlem. Látom Annabelle arcát a sötétségben is, érzem haja gyöngyvirág illatát.

– Az én hibám – suttogom. – Ha én nem... ha mi...

– Nem. – A szűk helyen tekintélyt parancsoló a hangja. – A Hercegnő ölte meg Annabelle-t, Violet. Nem te és nem én.

A vállára hajtom a fejemet, és némán megesküszöm, hogy soha nem felejttem el. Életben tartom az egyetlen módon, ahogy tudom.

– Tudod, hova megyünk? – kérdezi Ash.

– Nem. – Most, hogy már kiértünk az útra, simán haladunk. Kibújok valahogy a kabátból, és Ashre terítem.

– Violet, én nem...

– Kettőnknek is elég – erősködöm, és amilyen szorosan csak tudok, hozzábújok. Fagyos a bőre.

Ash megsimogatja a hajamat. A kocsi rezgése elbódít, eltompít.

– Megmentetted az életemet – suttogja. A lehelete melegen legyinti meg a halántékomat.

– Nem hagyhattalak csak úgy itt.

Halkan nevet. – Ezt méltányolom.

– Te is megtetted volna értem.

Úgy tűnik, órákig utazunk így, aztán a kocsi hirtelen megáll, és kinyílik a csomagtartó. A hold biztos megint előbújt, mert Garnet alakja kirajzolódik az ezüstös fényben.

– Kellemes utatok volt? – vigyorog.

Ash kimászik a csomagtartóból, és a vállamra teríti a kabátot. – Hol vagyunk?

Körülnézek. Sötét sikátor, két egyszerű, négyszögletes épület között.

– A halottasháznál – válaszol Garnet.

Megborzongok.

Egy vasajtóhoz vezet, amit az épülettel összhangban fehérre festettek.

– Nincs bezárva? – kérdezem.

– Ez a szolgák és helyettesek számára fenntartott hullaház – magyarázza.

– Értem – motyogom.

Odabent hűvös van és steril a környezet. Garnet előhúzza egy kis elemlámpát az övéből, és azzal világítja a számtalan hosszú és siváran zöld, fertőtlenítő szagú folyosón. A talpam hozzátapad a viaszos padlóhoz.

– Hova megyünk? – suttogom.

Balra, aztán jobbra világít. – Jó kérdés. Lucien nem mondta véletlenül, hogy pontosan hol kellene találkoznotok?

– Úgy volt, hogy holtan kerülök ide – válaszolom.

– Értem.

– Követhetnénk a nyilakat. – Ash két folyosó találkozásánál a sarkon áll, és áthatóan mered a falra. – Világíts csak ide, Garnet!

Garnet a falra irányítja a fénysugarat, ahol eligazító tábla van:

HELYETTESEK →

UDVARHÖLGYEK ←

SZOLGÁK ↑

Jobbra fordulunk, és lengőajtón át egy újabb folyosóra kerülünk. Ash lenyomja a velünk szemközi ajtó kilincset.

– Zárva – mondja.

– De ez nem – teszi hozzá Garnet, és benyit. Felkapcsolja a villanyt, és ezüst rekeszeket pillantunk meg a fal mentén, amiket szögletes ajtók sora zár le. Minden éles és makulátlan.

– Ezek a... – Nem bírom kimondani a *testeknek* szót.

– Igen – válaszolja Ash.

– Tele vannak? – Ennyi halott helyettes gondolatától még jobban fázom, mint eddig. Annabelle vére csípi a térdemet.

– Remélem, nem!

– Mit gondolsz, Raven már itt van? – firtatom. Amikor ma délután a Hercegnő ebédjén odaadtam neki a szérumot, Raven szinte katatón állapotban volt. De kizökkent, amikor meghallotta a hangomat. Muszáj reménykednem abban, hogy megértett.

Ash nagyot nyel. – Csak egy módon deríthetjük ki.

– Ki az a Raven? – kérdezi Garnet.

– A legjobb barátnőm – válaszolom. Remegő lábbal közeledem az egyik rekeszhez. – A Kő Grófnőjének helyettese. Nekiadtam Lucien szérumát.

– Micsoda?! – csóválja a fejét Garnet. – Tudod, ha Lucien nem próbálná olyan megátalkodottan megmenteni az életedet, szerintem végezne veled.

Nem veszek róla tudomást. Reszketnek az ujjaim, amikor elfordítom a kallantyút, és feltárom az ajtót.

Üres.

Kifújom az eddig visszafojtott lélegzetet.

– Eggyel kevesebb – lép mellém Ash. – Már csak pár tu-
cat maradt.

Ashsel módszeresen kezdjük az ajtókat nyitogatni. Garnet magában mulatva figyel minket. Már hét üres rekeszt nyitot-
tunk ki, amikor Ash csendesesen így szól. – Violet.

Odamegyek hozzá, és lepillantok a fekete zsákra, ami a téglalap alakú rekeszt megtölti. Együtt húzzuk ki a fémtál-
cát, amin pihen. Ash odanyúl, hogy lehúzza a cipzárt.

– Ne – állítom meg. – Majd én.

Végtelen gyöngédséggel húzom le a cipzárt. Sápadt, a ha-
lálban kövé dermedt arc válik láthatóvá. Elakad a lélegzetem.

– Ez nem Raven – mondja Ash.

Megrázom a fejem.

– Ismerted?

– Nem – válaszolom. – De egyszer találkoztunk.

Dahlia temetésén, teszem hozzá gondolatban. A lány, aki a testvérét kereste. Jéghideg homlokára teszem a kezem. Olyan fiatalnak látszik.

Lesújt a helyzet végtelen igazságtalansága. Mitől vagyok különleges? Miért érdemes engem megmenteni, és nem ezt a lányt, vagy a nőstény oroszlánt, vagy Dahliát? Hirtelen tá-
madt dühöt érzek Lucien iránt, hogy arra kényszerít, hogy tudomásul vegyem ezt a szörnyű igazságot, de nem ad lehe-
tőséget arra, hogy bármit is *tegyek* ellene.

Megmentetted Ravent, súgja egy hang a fülemben.

Még nem, gondolom. És ez nem elég.

Felhúrom a cipzárt, és visszatolom fémsírvába a lányt, akinek a nevét már sosem fogom megtudni.

– Keressünk tovább – mondom Ashnek.

Még négy lányt találunk, de egyiket sem ismerem fel.

– Mi lesz, ha be sem vette? – kérdezem, és félelem kúszik fel a torkomon.

– Bevette – nyugtat meg Ash, de ez semmit sem jelent, és érzem, hogy ezzel ő is tisztában van. Nem lehet tudni, hogy Raven megértett-e vagy sem.

– Valószínűleg még nem találtak rá – veti fel Garnet. Fesztelenül, zsebre vágott kézzel a falnak dől, mintha napi rendszerességgel járna halottasházakba.

– Miért vagy még itt? – kérdezi Ash.

Garnet vállat von. – Szeretném látni, mi lesz, ha Lucien rájön, hogy te vagy itt. – Aztán somolyogni kezd. – Egyébként régen nem szórakoztam ilyen jól. A királyi családok tagjának lenni nagyon unalmas. Minden alkalmat megragadok, hogy borsot törjek az anyám orra alá. Ellophatom a helyettesét az orra elől? A saját házából? Ilyen remek alkalmat sosem hagynék ki.

– Miért gyűlölöd ennyire? – kérdezem.

– Ne már, Violet, hisz két hónapig éltél vele egy fedél alatt. *Té* mit érzel iránta?

Van benne valami.

– És ezt most sokszorozd meg az egész életeddel – vakarja meg a tarkóját Garnet. – Kész csoda, hogy ilyen jól alkalmazkodom a körülményekhez.

Egy súlyos fémajtó visszhangzó döndülése hallatán megdermedünk.

– A villanyt! – sziszegi Ash. Garnet a falhoz kap, és sötét-ségbe borul minden. Néhány másodpercig csend van, aztán léptek és hangok mással összetéveszthetetlen zaját halljuk.

– El kell bújnunk – szólal meg Garnet.

– Hova? – kérdezem. – Nem látok semmit.

Balról kattanást hallok, és Garnet zseblámpájának fénye gyullad fel. A fénysugár Ashre esik. Az egyik rekesznél kuporog; a baloldali sarokban a legalacsonyabban lévőnél. Nyitva az ajtó, és Ash rám néz.

– Nem – suttogom.

– Van jobb ötleted? – kérdezi Garnet, és a karomat meg- ragadva Ash felé húz. A fénysugarat lefelé irányítja. Legug- golok a négyszögletes fekete lyuk előtt, ahol olyan sok halott helyettest tartottak, és a gyomromat undornál erősebb, féle- lemnél élesebb érzés rántja görcsbe. A végtagjaim esetlenné és érzéketlenné válnak attól, hogy mennyire helytelen itt el- rejtőznünk.

– Nincs más választásunk – igyekszik rábeszélni Ash. Ki- nyitom az övé melletti ajtót, és kényszerítem a lábamat, hogy mozogjon, a testemet, hogy meghajoljon, és becsúszom, amíg arccal a hideg fémtálcán nem fekszem. A hangok már olyan közélről hallatszanak, hogy csaknem ki tudom venni az egyes szavakat, és megüti a fületem a halk nyikorgás is. Kihuny a zseblámpa fénye. Becsukódik Garnet ajtaja, aztán Ashé is.

Nagy levegőt veszek, és bezárom magam.